

Mossèn Oriol (anècdotes i contalles)

Lliçà de Vall

Ubicació

Comarca:	Vallès Oriental
Lloc/Adreça:	Església i Rectoria de Lliçà de Vall: entre les urbanitzacions del mas Gordi i can Vilardebò. Plaça de l'Església
Alçada:	123
Coordenades:	
Latitud:	41.59303
Longitud:	2.23065
UTM Est (X):	435880
UTM Nord (Y):	4604878

Classificació

Número de fitxa	08108 - 131
Àmbit:	Patrimoni immaterial
Tipologia	Tradició oral
Estil / època:	Contemporani
Segle	XIX-XX
Estat de conservació	Regular
Notes de conservació:	Tradició conservada bàsicament a partir de la bibliografia publicada
Protecció	Inexistent
Tipus de protecció:	Inexistent
Accés	Obert
Ús actual:	Altres
Titularitat	Pública

Fitxes associades:

[Església de Sant Cristòfol](#)

[Rectoria de Sant Cristòfol de Lliçà de Vall](#)

[Marcel·lí Vilardebò \(anècdotes i contalles\)](#)

Autoria de la fitxa Jordi Piñero Subirana

Descripció

Mossèn Josep-Oriol Ricart Sauch, conegut com a mossèn Oriol, va arribar a la parròquia de Lliçà de Vall entorn de 1890 i s'hi va estar uns quaranta anys, fins a la dècada de 1930, abans de la guerra. D'ell s'expliquen nombroses anècdotes, algunes de les quals han estat recollides en un llibre d'humor popular de Carme Badia (2004: 230).

Moltes de les contalles es refereixen a la relació tibant i a les bregues que tenia amb Marcel·lí Vilardebò, propietari de la masia de can Vilardebò, situada precisament al costat de la parròquia. Vilardebò era el segon màxim terratinent de Lliçà de Vall, polític adscrit a la Lliga Regionalista i fou alcalde del poble en tres ocasions. Es diu que el Vilardebò i mossèn Oriol sempre s'insultaven des de casa seva estant. L'enfrontament entre els dos es feia molt visible per la festa major, ja que es feien dues convocatòries per separat, i com que els dos eren els que dominaven el poble es feien la competència. Un dia, per exemple, Marcel·lí Vilardebò va posar lletra a una cançó i va dir a un pastor del mas que anés a cantar-la a la vora de l'església. El rector, però, no va acabar de sentir bé la cançó i no va copsar-ne la intenció. Un dia que era al tren un home de Parets li va fer avinent que li havien dedicat una cançó i el mossèn li va fer cantar. Però quan va sentir la lletra no li va agradar gens i el va fer parar. Li va allargar un cigarret i li va dir: "Té: fuma, fuma, fuma...!" És possible que la cançó fos aquesta: "El porc de l'Oriol té unes pensades molt bones: per comptes d'escolà té quatre majordones. Oidà, oidà, el petit capellà! (Badia, 2004: 230)".

I és que, precisament, una de les enraonies que es deien de mossèn Oriol és que era un faldiller i, segons es diu, s'entenia amb totes les majordones i amb altres dones que es deixaven. Una de les contalles que s'expliquen és la següent:

"Mossèn Oriol tenia dues minyones, de vint anys cada una. Un dia que el bisbe li va anar a fer una visita (...) li va dir:

-Què són, aquestes dues noies?

-Són les minyones.

Mare de Déu, i què diu, la gent del poble, amb aquestes dues minyones tan joves?

-Oh, pensi que no els he tocat ni un pèl, eh?

-Bona punteria, bona punteria! (Badia, 2004: 235)".

Es veu que mossèn Oriol era molt intel·ligent, però la seva relació amb el bisbe no era bona a causa dels seus costums poc decorosos: "Per això el bisbe el va posar a Lliçà de Vall, que era un racó de món, i l'hi va tenir quaranta anys desterrat. Quan el bisbe hi anava de visita, com que amb el tren i la tartana era tan difícil d'arribar-hi, es quedava a dormir. I un cop, per sopar, mossèn Oriol li va donar mongetes i no gaire ben cuites, una mica fortes, i això que el bisbe ja era vell i estava delicat de l'estómac.

-Ah, noi -li va fer mossèn Oriol-, és que això és un poble molt pobre i jo haig de passar així com puc..." (Badia, 2004: 234)".

Bibliografia

BADIA PUIG, Carme (2004). *Ara sí que hi som. Humor popular a la Vall del Tenes. Recull de xistes, acudits i anècdotes*. Pagès Editors, Lleida, p. 230-234.

